

Pál Péter

Aldebaran

Elseper az úri kosz,
mint aggot a
magány, részecskéid
szanaszét lebegnek
a hangizolált, jövőtlen űr
sarkában,

tusakodik körötted a sok
árván maradt proton,
így gurulsz
az éj pereme felé

Mint sántelen bolond
a kert végében,

Talán már nem is vagy.

X csak
az
ipszilontalan
semmiségben.

Bírd,
hisz bírom
én is.

Indiánok

Totemes ősz, parázs,
a hágókon még száraz moha.
Torokizzás, gyehenna,
hasforgató ízek habzanak
ajkad alatt. Hunyorgó zenit,
félszemű sólyom sikít a
megtépett lombon.

*

Utak, szorosok, járdakő,
amin végigcsetlik
sarus talpad. Szesztelen
mámor, holtak uzsonnája,
termékeny lányok sóhajnyi
szerelme leng a poros légben.

*

Villószik mély szeme.
Balra- s visszarebben benne
a mezei láng. Megsejted őt,
s elrohan.
Így él az
akáclány.

*

Patakkő. Közé fulladsz,
mert nincs más kincs.
Mohó vörös kezéd ráncait
foltozzák az északi habok.

*

Fűválás. Kopogó keménykőszobor
a tisztás közepén,
utidal, anyák dala sejlik,
s utána gurul a falevél.

*

Kígyózó ég. Bokortűz, vész,
agyarak. Hess, mert itt már
vének padja áll, gurul a

végtelen felhő, s a szél is
körbejár.

*

Odu, szem és sötét,
pislogó fióka sejt a zivatart,
kimúltak fájlalják derekuk,
csomóvá feszül a gyász.

*

Itt kering a levélszellem,
sátrat ver a sok könny között
szekér sarkában ül egy fiú,
Messze jár,
de él még rezdüléseiben
a zöld határ.

Nocturne II.

Nyergek a felhők padlatán.
Ha nem adsz kaszát, öklömmel
dúlom szét szavaid.

Almafa vagy.
Beléd kukackodom,
s vegyszer a nyálam.

Ha magammal takarnálak,
párnád a riadás lenne,
s bizseregne homlokod a vállamon.